

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/19/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3521010294
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3521010294.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Lucie Horvátovej a JUDr. Juraja Valáška v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v Trenčíne, okres Trenčín, trvale bytom C. D. C. E., F. X. XXXX XXX/XX, G. C. D. C. E., t. č. na slobode, pre trestný čin prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 12. júla 2023, o odvolaniach obžalovaného a poškodenej H. D. I. proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 3T/44/2021 zo dňa 28.10.2022 jednomyselne takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 odsek 1 písm. d), písm. f), odsek 3 Tr. poriadku sa v napadnutom rozsudku okresného súdu zrušujú výroky o náhrade škody vo vzťahu k poškodenej H. D. I., nar. XX.XX.XXXX.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. poriadku je pri nezmenených výrokoch o vine, treste odňatia slobody, treste zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu a náhrade škody vo vzťahu k poškodeným: Všeobecnej zdravotnej poisťovni a Sociálnej poisťovni podľa § 287 odsek 1 Tr. poriadku obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v Trenčíne, okres Trenčín, trvale bytom C. D. C. E., Ul. 1. mája 311/10, okres Nové Mesto nad Váhom povinný nahradiť poškodenej H. D. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. C. E., J. XXXX/XX škodu vo výške 25.771,98 Eur.

II. Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 3T/44/2021 zo dňa 28.10.2022 bol obžalovaný A. B., na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom pod č. k. Pv 120/19/3304-60 zo dňa 02. augusta 2021, doručenej okresnému súdu dňa 03. augusta 2021, uznaný vinným zo spáchania trestného činu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že dňa 22.12.2018 v čase o 18.50 hod. viedol osobné motorové vozilo zn. Škoda Fabia, ev. č. K. v meste Nové Mesto nad Váhom po miestnej komunikácii ul. L. od domu štátnej správy smerom do križovatky s miestnou komunikáciou ul. D., kde porušil ustanovenia § 4 odsek 1 písm. c), § 20 odsek 1, § 137 odsek 2 písm. c), písm. h) Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, tým, že v križovatke pri vchádzaní na D. ulicu nedal prednosť v jazde H. D. I., jazdiacej na bicykli do križovatky v smere od kruhového objazdu k železničnej stanici v dôsledku čoho narazil do oblasti pravej strany prednej vidlice bicykla, následkom tohto nárazu telo cyklistky rotovalo ponad prednú kapotu tak, že pravé rameno narazilo na plochu čelného skla v jeho pravom dolnom rohu a hlava na povrch pravého A-stĺpika karosérie bez vzniku preliačení na povrchu kapoty, vplyvom čoho utrpela H. D. I. zlomeninu III., IV., V., VI., a XI. rebra vpravo a IV. až XI. rebra vľavo, zlomeninu dolnej časti vretennej kosti vpravo s posunom, prasklinu ľavého kondylu pišťaly pravého kolena, poranenie vnútorného postranného

pravého kolena väzu II. stupňa, čiastočné poškodenie predného a zadného skríženého väzu pravého kolena, poškodenie vnútorného a vonkajšieho menisku pravého kolena II. a resp. a II. b stupňa, tržnozmliaždenú ranu hlavy v čelovo temennej oblasti vpravo, zmliaždenie členkového zhybu vpravo, zmliaždenie bedrovo krížovej oblasti, ktoré zranenia si vyžiadali adekvátnu dobu liečby do 10 týždňov s celkovou dobou obmedzenia na bežnom spôsobe života 44 dní.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 157 odsek 2 Tr. zákona, za použitia § 38 odsek 2 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, ktorého výkon mu bol podľa § 49 odsek 1 písm. a) Tr. zákona a podľa § 50 odsek 1 Tr. zákona podmiennečne odložený na skúšobnú dobu na 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Tr. zákona s použitím § 39 odsek 1 Tr. zákona bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 6 (šesť) mesiacov. V adhéznom konaní, t. j. v konaní o náhrade škody bolo výrokom rozhodnuté tak, že podľa § 287 odsek 1 Tr. poriadku bol obžalovaný povinný nahradiť poškodenej H. D. I. škodu vo výške -7.293,60,- Eur a so zvyškom náhrady škody bola táto poškodená podľa § 288 odsek 2 Tr. poriadku odkázaná na civilný proces. Podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku boli poškodené spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa a Sociálna poisťovňa odkázané s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote 15 dní odo dňa jeho oznámenia (vyhlásenia na hlavnom pojednávaní za účasti obžalovaného, jeho obhajcu, intervenujúceho a dozorového prokurátora a splnomocneného zástupcu poškodenej), podal obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie vo vzťahu ku všetkým výrokom, prokurátorka okresnej prokuratúry v neprospech obžalovaného proti výroku o treste a poškodená H. D. I. prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie proti výroku o škode. Prokurátorka následne bez odôvodnenia vzala podané odvolanie späť, čo súd prvého stupňa samosudcom uznesením pod sp. zn. 3T/44/2021 zo dňa 29. decembra 2022 vzal na vedomie podľa § 312 odsek 4 Tr. poriadku.

Obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že je nevinný, nakoľko skutkový stav ustálený súdom prvého stupňa nebol preukázaný žiadnym z vykonaných dôkazov. On sám je skúsený vodič a v žiadnom prípade by za tmy a zlej viditeľnosti nevošiel z vedľajšej cesty na hlavnú bez toho, aby nezastavil a nedal prednosť vozidlám alebo cyklistom, ktorí idú po hlavnej ceste. Poškodená pred okresným súdom zatajila, že sa v čase žalovaného skutku dopustila priestupku, keď za zníženej viditeľnosti jazdila na bicykli bez predpísaného osvetlenia. Znalec z odboru cestnej dopravy pri vypracovaní znaleckého posudku nepracoval s verziou neosvetlenej cyklistky ani s verziou, o ktorej vypovedal obžalovaný, a teda, že poškodená jazdiaca na bicykli vytvorila náhlu prekážku z technického hľadiska z dôvodu nesprávneho spôsobu jazdy. Okresný súd zamietol návrh obhajoby na doplnenie znaleckého posudku z odboru dopravy k tejto variante, čím zásadným spôsobom porušil právo na obhajobu. Z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že nemožno od vodiča vyžadovať, aby pravidelne predvídal okolnosti, ako je porušenie pravidiel cestnej premávky iným účastníkom. Súd prvého stupňa sa nedôsledne vysporiadal aj s tým, či skutočne došlo zo strany obžalovaného k porušeniu dôležitej povinnosti, keďže v zmysle ustálenej súdnej praxe nie akékoľvek porušenie dopravných predpisov je porušením aj dôležitej povinnosti. Obžalovaný skonštatoval, že nedošlo z jeho strany k naplneniu subjektívnej stránky žalovaného trestného činu ani k príčinnej súvislosti medzi jeho konaním ako vodiča s ublížením na zdraví. Ak by sa poškodená nedopustila svojim konaním priestupku, nedošlo by k jej ublíženiu na zdraví, pretože on ako vodič nemohol kolízii zabrániť. Preto navrhol, aby ho odvolací krajský súd spod obžaloby oslobodil v zmysle zásady „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“.

Poškodená H. D. I. napadla výrok o škode v citovanom rozsudku prostredníctvom splnomocneného zástupcu a uviedla, že je toho názoru, že nárok na náhradu škody uplatnila v predmetnom trestnom konaní riadne, včas a v súlade so zákonom a obžalovaný tento nárok žiadnym spôsobom nenamietal a ani nespochybňoval. Napadnutým rozsudkom bolo rozhodnuté o tom, že skutok je trestným činom a spáchal ho obžalovaný, ktorý je zároveň zodpovedným subjektom za spôsobenú škodu. Poškodená sa nemôže stotožniť s vyjadrením súdu, že tento nemal jej nárok za riadne zdokladovaný a preukázaný, keď predložila všetky potrebné doklady ku každému uplatnenému nároku. Zároveň okresný súd v rozpore s vykonanými dôkazmi, najmä v rozpore so zisteniami znalca z odboru cestná doprava skonštatoval, že konanie a správanie poškodenej výrazne prispelo k dopravnej nehode. Znalec celkom jednoznačne poukázal na to, že obžalovaný na križovatke pred vjazdom na hlavnú cestu nezastavil a rýchlosťou blízkou 22 km/hod. narazil do oblasti pravej strany prednej vidlice bicykla, a že jeho spôsob jazdy bol technicky nesprávny, keďže nevyužil všetky praktické a logické možnosti na to, aby sa presvedčil, či môže bezpečne vojsť do križovatky. Zároveň znalec uviedol, že význam chýbajúceho trvalo svietiaceho bieleho svetla na bicykli vpredu nebol rozhodujúci na zabránenie vzniku kolíznej situácie. Poškodená rovnako odmietla úvahu a i záver okresného súdu o tom, že mokrá cesta, odrazy svetiel a frekventovaná

hlavná cesta majú byť vyhodnotené ako jej spoluvina a zníženie náhrady škody o 20% tak, ako si ho uplatňovala. Preto navrhla, aby odvolací krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o škode vo vzťahu k jej osobe, a aby vrátil vec súdu prvého stupňa, alternatívne, aby rozhodol sám tak, že zaviazal obžalovaného k povinnosti nahradiť jej škodu v celom uplatnenom rozsahu.

Poškodená H. D. I. sa prostredníctvom splnomocneného zástupcu písomne vyjadrila aj k odvolaniu obžalovaného, ktoré považuje za nedôvodné a účelové. Opätovne zdôraznila, že znalec z odboru cestná doprava dospel k jednoznačnému záveru, že nesprávne osvetlenie jej bicykla nemalo žiadny resp. len nepatrný vplyv na vznik dopravnej nehody. Hlavnou a podstatnou príčinou vzniku kolíznej situácie bol fakt, že obžalovaný nezastavil pred vjazdom na hlavnú cestu, nedal poškodenej ako cyklistke prednosť a na hlavnú cestu vošiel rýchlosťou 22 km za hodinu. Okresným súdom obžalovanému uložený trest odňatia slobody je podľa názoru poškodenej vzhľadom k jeho postoju v konaní veľmi mierny a pre obžalovaného výhodný. Okresný súd dokonca po skončení dokazovania poskytol obžalovanému ďalší priestor, aby preukázal, že nie je potrebné v jeho prípade ukladať aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, ktorý však obžalovaný riadne nevyužil. Z vyššie uvedených dôvodov navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Písomné vyjadrenie prokurátora k písomne odôvodneným odvolaniam obžalovaného a poškodenej do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu predložené nebolo.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v konečnom návrhu uviedol, že napadnutý rozsudok okresného súdu považuje za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch a navrhol odvolania obžalovaného a poškodenej ako nedôvodné, zamietnuť.

Obhajca obžalovaného v konečnom návrhu poukázal na ich písomné odôvodnenie odvolania a navrhol rozhodnúť tam spôsobom uvedeným, alternatívne zrušiť výrok o uloženom treste zákazu činnosti.

Obžalovaný právom konečného návrhu uviedol, že súhlasí s tým, čo uviedol obhajca a požiadal odvolací súd, aby prihliadol na jeho osobu a jeho snúbenicu.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. poriadku, na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku, limitovaný však zásadou zákazu reformatio in peius (zmeny k horšiemu, pretože prokurátorka vzala odvolanie podané v neprospech obžalovaného v celom rozsahu späť) dospel k záveru, že obe odvolania boli podané oprávnenými osobami, včas a na správnom mieste, pričom dôvodné je však iba odvolanie poškodenej H. D. I..

Krajský súd predovšetkým zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný. Teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, I. ÚS 59/04).

Podľa názoru krajského súdu bolo v posudzovanej veci pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 odsek 10 Tr. poriadku pri rešpektovaní zásady kontradiktórnosti pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa kritériá pre jeho označenie za nedostatočne odôvodnené, či arbitrárne, hoci v niektorých jeho častiach, najmä pokiaľ ide o výrok o vine, konkrétne o vyhodnotenie povinností obžalovaného ako vodiča motorového vozidla dôkladne sa presvedčiť o bezpečnosti vjazdu na hlavnú cestu z vedľajšej cesty, a rovnako pri konštatovaní výraznej spoluviny poškodenej pri spáchaní trestného činu, v ňom zo strany okresného súdu absentuje akceptovateľná logická úvaha pri hodnotení dôkazov, neovplyvnená vlastnými nedôvodnými subjektívnymi úsudkami, ktoré viedli až k nepochopiteľnému zľahčovaniu konania obžalovaného, ba až k prekvapivému ľutovaniu osoby obžalovaného („.....nikto by nechcel byť za daným podmienok na strane obžalovaného....“). Odhliadnuc od tohto neprehliadnuteľného pochybenia okresného súdu pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia, odvolací súd po preskúmaní veci dospel k jednoznačnému záveru, že okresný súd napokon správne zistil skutkový stav a tiež v súlade so zákonom správne právne posúdil konanie obžalovaného ako trestný čin prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona. Vina zo spáchania žalovaného skutku bola obžalovanému vykonaným dokazovaním bezpochyby, t. j. bez akýchkoľvek rozumových pochybností preukázaná, najmä však záverom znaleckého posudku z odboru cestnej dopravy vyplynula jednoznačná (technická) príčina vzniku kolíznej situácie, ktorá spočívala v nesprávnom spôsobe jazdy obžalovaného, ktorý

sa nedostatočne presvedčil, resp. vôbec nepresvedčil o možnosti bezpečne vojsť z vedľajšej cesty na hlavnú cestu. Pokiaľ obžalovaný namietal, že znalec sa nezaoberal v rámci posudzovania vzniku kolízie tým, že poškodená nebola riadne a predpísaným spôsobom ako cyklistka osvetlená, je potrebné zdôrazniť, že znalec sa touto skutočnosťou zaoberal a uviedol, že absencia trvalo svietiaceho bieleho svetla na bicykli vpredu vzhľadom na aktuálne podmienky v inkriminovanom čase (t. j. tmu, dážď, tmavé oblečenie cyklistky a svetelne rozmanité pozadie, pred ktorým sa cyklistka pohybovala) nebola rozhodujúca pre zabránenie vzniku kolíznej situácie. Rozhodujúce bolo konanie obžalovaného spočívajúce v tom, že ako vodič osobného motorového vozidla pri vjazde do križovatky z vedľajšej cesty na hlavnú cestu dôsledne nevyhodnotil situáciu (vrátane aktuálnych poveternostných podmienok), na začiatku križovatky nezastavil a pokračoval plynule dráha nebola identifikovaná) na hlavnú cestu, kde následne došlo ku kolízii s poškodenou. Uvedené porušenie povinnosti vodiča je jednoznačne porušením dôležitej povinnosti v zmysle Trestného zákona, nakoľko obžalovaný nerešpektoval nielen jedno, ale hneď viacero ustanovení Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov (/§ 4 odsek 1 písm. c), písm. e), § 20 odsek 1, § 137 odsek 2 písm. c), písm. j)/, z ktorých každé samé osebe vyvoláva vážne a konkrétne nebezpečenstvo ohrozenia iných osôb, a zároveň takéto nebezpečenstvo vyvoláva aj vo svojom súhrne. Krajský súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že pri správnom procesnom postupe právne závery o porušení citovaných dopravných predpisov mal zo skutkovej časti vypustiť a tieto citovať až v právnej vete výrokovej časti napadnutého rozsudku, ktorý postup je správny pri hodnotení porušení pravidiel cestnej premávky páchatelom v rámci riešenia tejto prejudiciálnej otázky, k čomu ale má dôjsť až po vyslovení závere súdu o tom, či sa žalovaný skutok stal. Uvedený názor má plnú oporu v ustálenej súdnej judikatúre. Krajskému súdu v jeho doterajšej praxi ale neuniklo pozornosti, že tohto pochybenia sa často dopúšťa už prokuratúra v skutkových častiach podávaných obžalôb. Obžalovaný tiež namietal, že okresný súd odmietol na základe jeho návrhu doplniť znalecké dokazovanie o ďalšie verzie skutkového deja, k čomu odvolací súd uvádza, že sa stotožnil s vysloveným názorom okresného súdu v tom, že vykonanie takéhoto dôkazu nebolo pre rozhodnutie v merite veci podstatné a účelné. Pokiaľ obžalovaný uvádzal, že odmietnutím vykonania ďalšieho ním navrhovaného dôkazu došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, je nevyhnutné uviesť, že právo na obhajobu znamená vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obžalovaného a jeho obhajcu (§ 34 odsek 5 Tr. poriadku). Obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 odsek 10 Tr. poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 odsek 11 Tr. poriadku pod uvedené kritériá nespadá. Navyše okresný súd dostatočne akceptovateľným, resp. presvedčivým spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie navrhovaný dôkaz obžalovaným v konaní nevykonať, keďže iná verzia skutková deja tvrdená obžalovanými bola v konaní vyvrátená inými, už zákonným spôsobom zabezpečenými a vykonanými dôkazmi.

Dôkladným posúdením výrokov o treste napadnutého rozsudku krajský súd dospel k záveru, že výmera podmienčného trestu odňatia slobody, vrátane určenej skúšobnej doby a trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu (dokonca s použitím ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 odsek 1 Tr. zákona!) sú mierne, okresný súd opäť k obžalovanému pristupoval príliš zhovievavo, keď nesprávnemu spôsobu jazdy poškodenej ako cyklistky (jazdiacej bez trvalo svietiaceho bieleho svetla na bicykli vpredu) napriek názoru znalca z odboru cestnej dopravy, že porušenie tejto povinnosti cyklistky malo nepatrný význam na vznik kolíznej situácie, pripísal až neprimerane veľký a podstatný význam, na druhej strane až veľkoryso zohľadnil rodinné pomery obžalovaného, konkrétne nepriaznivý zdravotný stav jeho snúbenice, ktorý mal výrazný vplyv na výmery trestov a na použitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 odsek 1 Tr. zákona pri ukladaní trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu. V zmysle § 34 odsek 1, odsek 3, odsek 4 Tr. zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Súd pri úvahách o druhu a výmery trestu prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Súd by však mal všetky tieto zásady dôkladne vyhodnotiť nielen jednotlivo, ale aj v súhrne a primerane prihliadnuť na každú z nich bez uprednostňovania len niektorej z nich, ako to urobil okresný súd v danom prípade. Krajský súd naopak nezistil žiadne dôvody výnimočného charakteru, ktoré by odôvodňovali uplatnenie inštitútu o mimoriadnom znížení trestu zákazu činnosti pod dolnú hranicu zákonného rozpätia. Okolnosti prípadu a ani pomery obžalovaného neodôvodňovali záver

okresného súdu, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného postačuje aj trest kratšieho trvania, a že použitie výmery trestu zákazu činnosti ustanovenej Trestným zákonom by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne. Hoci nepriaznivý zdravotný stav blízkej osoby obžalovaného bol jednoznačne zistený, je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný svojim postojom v rámci trestného konania preukázal k tejto skutočnosti až ľahostajný prístup, keď úplne odmietol akýkoľvek kritický postoj k vlastnej trestnej činnosti, neľutoval spáchanie skutku, neospravedlnil sa poškodenej, nenahradil škodu, a to ani len čiastočne, a čo je najdôležitejšie, ani sa zo spáchaného skutku nepoučil, keď už o pár týždňov sa opätovne dopustil protiprávneho konania na úseku cestnej dopravy formou priestupku, keď od spáchania skutku do rozhodnutia okresného súdu bol celkovo uznaný vinným za spáchanie až 6-tich priestupkov na úseku cestnej dopravy, a to nie len menej závažných. Pred spáchaním skutku sa obžalovaný dopustil až 22 priestupkov na úseku cestnej dopravy, teda len s veľkými ťažkosťami by mohol krajský súd uveriť tvrdeniu obžalovaného, že je skúsený a disciplinovaný vodič. Avšak vzhľadom k tomu, že okresná prokuratúra zobrala odvolanie vo vzťahu k výroku o treste napadnutého rozsudku späť, nebolo možné obžalovanému žiadny z uložených trestov sprísniť a pochybenie tak okresného súdu v tomto napraviť. V zmysle zásady „zákazu zmeny k horšiemu“ (zákaz „reformatio in peius“), ktorá je v prípade odvolacieho konania explicitne vyjadrená v ustanovení § 322 odsek 3 Tr. poriadku a predstavuje jednu z esenciálnych zložiek práva na spravodlivý súdny proces sa nemôže postavenie obžalovaného zhoršiť tým, že využije svoje právo na podanie opravného prostriedku. Táto zásada teda garantuje možnosť obžalovaného napadnúť rozhodnutie súdu v čo najširšom rozsahu bez obáv z rizika, že si zhorší svoju situáciu.

Pokiaľ ide o náhradu škody a napadnutý výrok poškodenej H. D. I., odvolací súd rozhodol tak, že priznal poškodenej náhradu celej škody, keďže táto bola riadne a včas v konaní uplatnená a odvolací súd nepovažoval za dôvodné druhotne viktimizovať poškodenú v civilnom konaní, v rámci ktorého by v podstate predložila tie isté dôkazy, ako aj v predmetnom trestnom konaní. Rovnako si odvolací súd neosvojil názor prvostupňového súdu v tom, že sumu bolestného je nevyhnutné krátiť v akejkoľvek percentuálnej hodnote, a to s poukazom už na vyššie vyslovené právne závery ohľadom spoluviny poškodenej, keď táto nemala prakticky žiaden relevantný vplyv na spáchaní trestného činu obžalovaným, a tým aj na spôsobení následkov - zranení poškodenej. Rovnako okresný súd nepostupoval správne, keď predmetné percentuálne krátenie odôvodnil konkrétnymi podmienkami v inkriminovanom čase, pokiaľ ide o tmu, dážď, frekventovanú cestu, predvianočné obdobie a pod., ktoré logicky nemohla poškodená žiadnym spôsobom ovplyvniť.

Ďalšie dva výroky o škode týkajúce sa poškodených spoločností Všeobecnej zdravotnej poisťovne a Sociálnej poisťovne neboli odvolaniami oprávnenými osobami napadnuté, preto vo vzťahu k nim odvolací súd vo výrokovej časti adhézneho konania nemohol vykonať žiadne zmeny.

Z týchto uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia, a teda v bode I. zrušil výroky o škode týkajúce sa poškodenej H. D. I. a priznal jej náhradu škodu v celom uplatnenom rozsahu a v bode II. odvolanie obžalovaného zamietol, pretože ho nepovažoval za dôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.